

ATLETIEK Nachtelijke Dreamtime marathon aanslag op het lichaam

De latere winnaar Patrick Delait (rechts) bij de start van de Dreamtime marathon.

foto Ermindo Armino

Pijn lijden voor droomtijd

Sportverslaggever Patrick Delait nam zaterdagochtend in het Steinerbos in Stein deel aan de Dreamtime marathon. Op de dag dat de wintertijd inging, kroonde de 44-jarige marathonloper zich tot winnaar én fictieve wereldrecordhouder. Een nachtelijke getuigenis.

door Patrick Delait

Er was eens een tijd dat geen haar op mijn hoofd eraan zou hebben gedacht om 's nachts een marathon te lopen door een donker en verlaten bos. Snelle tijden loop je in de grote stadsmarathons. Over vlakke en vers geasfalteerde wegen en onder het goedkeurend oog van duizenden toeschouwers. Doordat het lijf met het klimmen der jaren alsmaar meer slijtage begint te vertonen, verschuiven de prioriteiten. Toen organisator Han Frenken me vroeg of ik wilde meedoen aan de Dreamtime marathon in het Steinerbos gaf ik me gewonnen. Een vliegende avontuur zo nu en dan houdt de langzaam aftakelende hardloper op de been. Het idee ach-

ter de Dreamtime marathon is even eenvoudig als geniaal. In de nacht dat de klok met een uur wordt terug gezet, start elke deelnemer met een bonus van zestig minuten. Droomtijden zijn daardoor gegarandeerd, tamboereert de organisatie. Omdat dit soort wervende teksten aan mij niet zijn besteed, neem ik me voor vooral onbevangen te lopen. Weet ik veel wat me te wachten staat. Hoe mijn biologische klok zal reageren op de nachtelijke inspanningen? Of mijn geleende looplampje voldoende licht zal geven om de gevaarlijke klippen te omzeilen die in het Steinerbos om de hoek loeren? Uitsstekende boomwortels, natte bladeren, een slaapwandelende eekhoorn: het zijn deze nacht allemaal potentiële vijanden. Wie kan me garanderen dat dronken feestvierders uitgerekend zaterdagochtend geen geheime afterparty langs het parcours hebben gepland? Het stroboscopisch effect van ongeveer zestig verlichte schimmen kan buitenstaanders op gekke ideeën brengen. De meest wezenlijke vraag wordt voor de start al beantwoord. Ja, het lopen van een nachtelijke marathon is gekkenwerk. Na een vermoeiende dag die is afgesloten met het verjaardagsfeestje van mijn vrouw, zit ik zaterdagavond tijdens de samenvatting van Ajax-RKC knikkebollend op de bank. Het verlangen naar mijn bed is groot, maar moet wijken voor de afspraak die ik heb in het Steinerbos. Met

een voorraadje cola en energierepen rep ik me naar de start. Op de eerste rij staat ook de Belg Filip Detiège, de gedoodverfde favoriet voor de overwinning. Dat hij zijn reputatie wil hooghouden, blijkt al in de eerste van negentien rondes. Als een rendier dat 's nachts in opgerste staat van paraatheid verkeert, draaft Detiège met flukse tred over de smalle paadjes. Zelf voel ik me als aangeschoten wild. Ik zweet als een otter, hijg als een paard en dan is er nog mijn maag die aardig van streek is door de kruidige pastasaus waarvoor ik mijn vrouw enkele uren eerder nog heb gecompimenteerd. Alsof een gebalde vuist mijn middenrif in tweeën probeert te splijten. Mijn hoop om mee te strijden voor de overwinning heb ik dan al laten varen. Dit wordt een lijdensweg, houd ik mezelf voor, terwijl ik probeer aan te klampen bij Crifven Frenken. De zoon van de organisator, een beloftevolle atleet, doet tijdens de Dreamtime marathon een duurloop van anderhalf uur en is deze nacht een waardevolle gids. Kilometerslang neemt hij me op sleeptouw waardoor een stilzwijgend verbond ontstaat tussen de

► Een paar minuten na de finish ga ik opnieuw over mijn nek. En er wacht me nog een optater.

nieuwe (hij) en de oude (ik) generatie. De stilte wordt plots doorbroken door een toeschouwer die roept dat het gat met de koploper kleiner wordt. Tot mijn grote verbazing zie ik leider Detiège even later voor me lopen. We zijn nog geen vijftien kilometer ver als het Belgische rendier ten prooi is gevallen aan een inzinking. Zoveel is dan al duidelijk: het nachtelijke rondje door het Steinerbos is in niets te vergelijken met een normale marathon. De onverharde en oneffen weggetjes, de vele bochten, de duisternis die oriëntatie moeilijk maakt, het ongewone tijdstip: het vergt zoveel concentratie en kracht dat echte droomtijden hier onmogelijk zijn. Nog altijd gegidst door Frenken junior draai ik de rollen om en laat Detiège achter. Een halve marathontijd van 1.24 is in de gegeven omstandigheden boven verwachting, maar door schade en schande wijs geworden, weet ik dat de prijzen pas in het tweede deel van de wedstrijd worden verdeeld. Dat Frenken er, zoals gepland, de brui aan geeft, maakt mijn missie niet eenvoudiger en er is nog meer om me zorgen over te maken. Een paar slokken cola geven mijn maag een extra stomp. Wat me in 23 voorgaande marathons nooit is overkomen, gebeurt in het Steinerbos. Al lopende moet ik overgeven. Doordat ook mijn benen alsmaar zwaarder beginnen te voelen, ma-

ken donkere gedachten zich van me meester. Ik denk aan opgeven. Ik overweeg een geruisloze aftocht naar mijn bed. Wat kan mij de Dreamtime marathon schelen? Omdat rampspoed zelden alleen komt, trap ik met mijn linkervoet in een kuil. Mijn enkel klapt zowat dubbel. Als ik even stop om te wandelen, moedigen een paar andere lopers me aan om door te bijten. Met de moed der wanhoop trek ik me weer op ang. De melding dat mijn voorsprong vier minuten bedraagt, komt op het juiste moment. Ik zoek en vind een tempo dat moet volstaan voor de overwinning. In de laatste ronde pers ik er zelfs nog een sprintje uit om het 'gedroomde' wereldrecord veilig te stellen. Met aftrek van een uur vanwege de wintertijd volstaat mijn 3.01 ruimschoots. Mijn maag is daarmee echter nog niet gesust. Een paar minuten na de finish ga ik opnieuw over mijn nek. En er wacht me nog een optater. Als ik thuis uit mijn auto probeer te stappen, schiet mijn linkerbovenbeen in de kramp. Ik sta aan de grond genageld en kan wel huilen van de pijn. Als ik met de motoriek van een oorlogsinvalidie eindelijk de voordeur achter me kan dichttrekken, heb ik zelfs geen puf meer voor een biertje. Na een douche kruip ik in bed. Gebroken, maar door de zoete geur van de overwinning in mijn avontuurlijkste marathon ooit, meer dan voldaan.